हरिः ओं ॥
अहं रुद्रेभीर्वसुबिश्चराम्य़हमादितैरुत विश्वदेवैः
अहं मित्रा वरुणोभाबि भर्म्यहमिंद्राग्नी अहमश्विनोभा॥ १ ॥
अहं सोममा हनसं भिभर्म्यहं त्वष्टारमुत पूषणं भगम्।
अहं दधमि द्रविणं हविष्म तो सुप्राव्यो ये ये यजमानाय सुन्चते। । २ ॥
अहं रष्ट्रीसंगमनी वसुनां चीकितुषी प्रथमा यज्ञीयानां।
तां मा देवा व्यदधुः पुरुताभूरिस्धात्रां भूर्यावेशयंतिम्॥ ३ ॥
मय़ासो अन्नमत्तियोविपश्यति यः प्राणितिय ईंशृणोत्युक्तम्।
अमंतवोमांत उपक्षीयंति शृधि श्रुद्दिवंते वदामि॥ ४ ॥
अहमेव स्वयमिदं वदामि जुष्टं देवेभिरुत मानुषेभिः।
यं कामये तंतमुग्रं कृणोमि तं ब्रह्माणं तमृषिं तं सुमेधाम् ॥ ५ ॥
अहं रुद्राय धनुरातनोमि ब्रह्मद्विषे शरवे हंतवा उ।
अहं जनाय समदं कृणोम्यहं द्यावा पृथिवी अविवेश। । ६ ॥
अहं स्य्वे पितरमस्य मूर्धन्मम योनिरप्स्वम्तः समुद्रे।
ततो वितिष्ठेभुवनानु विश्वो तामूंध्यांवर्ष्मणोपस्पृशामि॥ ७ ॥
अहमेव वात इव प्रवाम्यारभमाना भुवनानि विश्वा।
परो दिवा पर ऐना पृथिवै तावती महिना संबभूव॥ ८ ॥
इत्यंभृणीसूक्तं संपूर्णम्